

Αγώνας για την ανατροπή του 3ου μνημονίου, της επίθεσης κεφαλαίου - ΕΕ - ΔΝΤ και της κυβέρνησης Τσίπρα που την υλοποιεί.

Συσπείρωση για μια Αριστερά που θα πάει μέχρι το τέλος και όχι (ξανά) μέχρι την μέση του δρόμου

Γιάννης Ελαφρός

Το έγκλημα κατά των εργαζομένων και του λαού ολοκληρώθηκε κοινοβουλευτικά σήμερα με την υπερψήφιση από την πλειοψηφία των βουλευτών του ΣΥΡΙΖΑ (32 ψήφισαν “Όχι”, 11 δήλωσαν “παρών” και ένας απείχε) μαζί με αυτούς των ΑΝΕΛ, της ΝΔ, του Ποταμιού και του ΠΑΣΟΚ του 3ου μνημονίου. Το 3ο μνημόνιο, πάνω στα κοινωνικά συντρίμια των δύο προηγούμενων, κλιμακώνει την επίθεση κεφαλαίου - ΕΕ - ΔΝΤ κατά του λαού, βαθαίνει την εκμετάλλευση των εργαζομένων, αναπτύσσει την φτώχεια και την ανεργία, προωθεί ιδιαίτερα τις αντιδραστικές αστικές αναδιαρθρώσεις, ενισχύει τα μονοπώλια σε βάρος των μικρομεσαίων και των λαϊκών συμφερόντων, γενικεύει τις ιδιωτικοποιήσεις και την αρπαγή του δημόσιου πλούτου από τις πολυεθνικές, κλιμακώνει την φοροληλασία των λαϊκών στρωμάτων και μετατρέπει τις συντάξεις σε επιδόματα κηδείας.

Το 3ο μνημόνιο καταργεί κάθε έννοια δημοκρατίας και λαϊκής κυριαρχίας, ξεφτιλίζει το κοινοβούλιο μετατρέποντάς το -όπως και τα δύο προηγούμενα- σε γραφείο πρωτοκολλήσεως αποφάσεων κυβέρνησης και ΕΕ και κυρίως επιχειρώντας να πετάξει στα σκουπίδια το μεγαλειώδες εργατικό, νεολαιίστικο και λαϊκό ΟΧΙ στο δημοψήφισμα της 5ης Ιούλη. Το 3ο μνημόνιο κρατά τον λαό μας αλυσοδεμένο στην μέγγενη του χρέους και των τοκογλυφικών δανειακών συμβάσεων, στην φυλακή του ευρώ και της ΕΕ, στον κοινωνικό μεσαίωνα της καπιταλιστικής κυριαρχίας. Αποδεικνύει πως δεν μπορεί να υπάρχει πολιτική προς όφελος του λαού εντός του ευρώ και της ΕΕ, χωρίς ρήξη και ανατροπή του καπιταλιστικού μονόδρομου. Είναι γελασμένοι όμως όσοι νομίζουν πως υπάρχουν ακατάλυτα δεσμά. Οι αλυσίδες είναι για να σπάνε, το ΟΧΙ του λαού μας δεν πρόκειται να γίνει ντροπιαστικό Ναι ή καλύτερα Για, Γιε, Ουί. Όσοι έσπειραν αντιλαϊκές αστραπές, θα θερίσουν κοινωνικές θύελλες.

Η ψήφιση του 3ου μνημονίου γίνεται ακόμα πιο οδυνηρή γιατί γίνεται από ένα κυβερνητικό κόμμα που μιλούσε στο όνομα της αντιμνημονιακής πάλης και της Αριστεράς. Η ήττα και η χρεοκοπία της στρατηγικής του ΣΥΡΙΖΑ, που οδηγεί στη θλιβερή αντιδραστική του μετάλλαξη σε κύριο κορμό προώθησης και υλοποίησης της αστικής πολιτικής στην Ελλάδα, θέτει μπροστά σε όλους τους αγωνιστές και τις τάσεις της Αριστεράς -και ιδιαίτερα σε εκείνους και εκείνες που είτε εντάχθηκαν είτε συμπορεύτηκαν είτε σιγοντάρησαν το πολιτικό του σχέδιο- την ανάγκη του αναστοχασμού όλης της προηγούμενης πορείας, της βαθιάς κριτικής και αυτοκριτικής, της απόφασης να μην επαναληφθούν τα ίδια λάθη. Αναδειχνεται σε καθοριστικό για το κίνημα ζήτημα η ανάγκη της πολιτικής, προγραμματικής και οργανωτικής ρήξης με τον μνημονιακό ΣΥΡΙΖΑ. Εκτός των ανοικτά απολογητικών του μνημονίου τάσεων εντός του ΣΥΡΙΖΑ εμφανίζεται ξανά μια λογική επιδιόρθωσης, αναζήτησης “αριστερής πολιτικής” εντός της καταστροφής του νέου μνημονίου (χαρακτηριστικές οι παρεμβάσεις εκπροσώπων της τάσης των 53). Πρόκειται για μια Αριστερά που αντιλαμβάνεται τον εαυτό της σαν ΜΚΟ στον κοινωνικό πόλεμο και τελικά δίνει άλλοθι στην αστική διαχείριση.

Οι εργαζόμενοι δεν έχουν ανάγκη σήμερα την επιστροφή στον “καλό ΣΥΡΙΖΑ του 11-12”, στο “παλιό καλό ΚΚΕ” ή στην εξωκοινοβουλευτική Αριστερά της αυτάρκειας. Η εργατική τάξη, η νεολαία και ο λαός αναζητούν νέες απαντήσεις, δεν μπορούν να γίνουν στο ίδιο έργο θεατές, με λογικές πολιτικής εκπροσώπησης του ΟΧΙ (χωρίς αυτούς αλλά γι’ αυτούς), με ένα στενό αντιμνημονιακό πλαίσιο ξεκομμένο από την ταξική ανατρεπτική πάλη. Αποτελεί στρατηγικό λάθος η επιμονή ή η υποχώρηση στην αυταπάτη πως μπορεί να υπάρχει αριστερή πολιτική εντός της Ευρωπαϊκής Ένωση, χωρίς σύγκρουση με το κεφάλαιο και τον ιμπεριαλισμό, πολύ δε περισσότερο σε συνεργασία με τμήματά τους. Με στόχο ξανά μια “αριστερή κυβέρνηση”, όταν αποδείχθηκε τραγικά με την διακυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ πως η επιβολή ρωγμών και η νίκη απέναντι στο κεφάλαιο και την εξουσία του απαιτεί ανώτερα όπλα: οργανωμένο λαό στηριγμένο σε ένα ταξικά ανασυγκροτημένο εργατικό κίνημα. Ισχυρή μετωπική ανατρεπτική Αριστερά εξοπλισμένη με το αναγκαίο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα. Και σύγχρονο κόμμα της κομμουνιστικής απελευθέρωσης, για να μπει η στρατηγική στο τιμόνι και να αναπτυχθεί η επαναστατική τακτική.

Από σήμερα κιόλας ξεκινά ο αγώνας για την ανατροπή του 3ου μνημονίου, της δανειακής του σύμβασης, μαζί με την πάλη για κατάργηση των προηγούμενων μνημονίων, για τη συνολική ανατροπή της επίθεσης κεφαλαίου - ΕΕ - ΔΝΤ, από τη σκοπιά της επιβολής των εργατικών - λαϊκών - νεολαιίστικων δικαιωμάτων για δουλειά, αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις, δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες, απελευθέρωση από την ταπεινωτική ευρω-επιτροπεία. Ο λαϊκός αγώνας στρέφεται ενάντια στην κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ κι

απαιτεί την άμεση πτώση της. Δεν είναι κυβέρνηση αριστερή, είναι κυβέρνηση αντιλαϊκή και εχθρική προς το κίνημα και την μαχόμενη Αριστερά. Δεν δίνει καμία ψήφο εμπιστοσύνης, ούτε ανοχής, αντιπαλεύει κάθε κυβέρνηση που μπορεί να προκύψει για να αναλάβει την υλοποίηση της μνημονιακής και καπιταλιστικής επιδρομής.

Απαιτείται η αντεπίθεση του μαζικού εργατικού λαϊκού και νεολαιίστικου κινήματος, με τη συμβολή και την κοινή δράση όλων των μαχόμενων δυνάμεων της Αριστεράς, από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και την αντικαπιταλιστική αντιιμπεριαλιστική Αριστερά, μέχρι το ΚΚΕ και τις δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ που θα επιλέξουν την ρήξη με την μνημονιακή πολιτική και την έμπρακτη συμβολή στο κίνημα.

Ιδιαίτερη σημασία έχει η αγωνιστική και πολιτική προοπτική του εργατικού λαϊκού και νεολαιίστικού ΟΧΙ, που δεν μπορεί να φимωθεί.

Η ελπιδοφόρα δημιουργία λαϊκών πρωτοβουλιών για το ΟΧΙ μέχρι το τέλος σε πολλές γειτονιές και πόλεις μπορεί να γενικευθεί, ως μια αυθεντική διαδικασία οργάνωσης του λαού και ανασύνταξης του κινήματος σε τοπικό και κλαδικό επίπεδο. Οι λαϊκές πρωτοβουλίες και οι αγωνιστές που έδωσαν την μάχη του ΟΧΙ, οι εκατοντάδες που υπέγραψαν το κείμενο για το “ΟΧΙ μέχρι το τέλος”, μπορούν να προχωρήσουν το συντονισμό και την οργάνωσή τους, δεν αναζητούν βεβαίως έτοιμους “αρχηγούς” κι εκπροσώπους. Γιατί αυτή τη φορά το ΟΧΙ πρέπει να πάει και θα πάει μέχρι το τέλος, δεν θα μείνει ξανά στην “μέση” της διαδρομής, έτσι ώστε να κινδυνεύει με οδυνηρό πισωγύρισμα.

ΟΧΙ μέχρι το τέλος σημαίνει συνολικό **ΟΧΙ** στα μνημόνια παλιά και νέα, **ΟΧΙ** στο χρέος – παύση πληρωμών και διαγραφή του, **ΟΧΙ** κι έξοδος από ευρώ και από ΕΕ, **ΟΧΙ** κι επίθεση στα εγχώρια μεγάλα συμφέροντα της ολιγαρχίας του πλούτου, των τραπεζών και των ΜΜΕ. Η λογική του **ΟΧΙ μέχρι το τέλος** θα είναι το πολιτικό νεύρο ενός μεγάλου λαϊκού αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής του νέου μνημονίου και της κυβέρνησής του.

Στις νέες συνθήκες, με την ρευστότητα και την αστάθεια του πολιτικού σκηνικού, τις ανακατατάξεις στην Αριστερά και τις τάσεις διαφοροποίησης από την κυβερνητική υποταγή, αποκτά επιτακτική σημασία η συσπείρωση και η πολιτική συνεργασία των δυνάμεων της Αριστεράς, κοινωνικών και πολιτικών, εργατικών και νεανικών, που έδωσαν την μάχη για το ΟΧΙ μέχρι το τέλος. Υπάρχει επείγουσα αναγκαιότητα γι αυτό (η πάλη ενάντια στο νέο μνημόνιο, αλλά και ο αγώνας για να υψωθεί η σημαία της Αριστεράς, που η κυβέρνηση Τσίπρα πετά στον βούρκο), αλλά και νέες δυνατότητες, κυρίως λόγω της κοινωνικής ταξικής δυναμικής που έφερε το ΟΧΙ στην επιφάνεια, της αναζήτησης πολύ κόσμου για

πραγματικά ανατρεπτικές απαντήσεις και της αποκάλυψης του ρόλου της ΕΕ, του σύγχρονου καπιταλισμού και της διαχειριστικής αστικοποιημένης Αριστεράς.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και το ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση έχουν απευθύνει κάλεσμα πολιτικής συνεργασίας σε όλες τις μαχόμενες δυνάμεις της Αριστεράς, όλες τις τάσεις με αντικαπιταλιστικό, αντιιμπεριαλιστικό, αντιΕΕ και ανατρεπτικό προσανατολισμό. Έχουν γίνει ήδη βήματα, μικρά αλλά ελπιδοφόρα, σε αυτή την κατεύθυνση, με την συνεργασία και το πολιτικό πρόγραμμα ΑΝΤΑΡΣΥΑ – ΜΑΡΣ (Μετωπική Αριστερή Συμπόρευση), με την προσπάθεια της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για συσπείρωση δυνάμεων όλο το προηγούμενο εξάμηνο και στην κρίσιμη μάχη του δημοψηφίσματος για το ΟΧΙ μέχρι το τέλος, με την κοινή δήλωση – κάλεσμα που συνυπέγραψαν προ λίγων ημερών η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, η ΜΑΡΣ, η Κίνηση Κομμουνιστών “Εργατικός Αγώνας” και το “Δεν πληρώνω”. Το αναγκαίο πολιτικό περιεχόμενο της συνεργασίας προκύπτει από τους πολιτικούς κόμβους που αναδείχνει η επίθεση του ταξικού αντίπαλου και η κοινωνική καταστροφή που αντιμετωπίζει ο λαός, δεν μπορεί να είναι αποτέλεσμα μικροπολιτικών ή ιδεολογικών επιλογών για τον ελάχιστο κοινό παρανομαστή ή τον μέγιστο κοινό διαιρέτη.

Δεν αρκεί σήμερα μια αντιμνημονιακή πάλη, αν και η κατάργηση όλων των μνημονίων αποτελεί συστατικό στοιχείο του αγώνα.

Καταρχήν, η Αριστερά του ΟΧΙ μέχρι το τέλος έχει ταξική μεροληψία, δηλαδή διεκδικεί την βελτίωση εδώ και τώρα της ζωής των εργαζομένων και του λαού, της εργατικής τάξης, των φτωχών, των ανέργων, των νέων και των φτωχοποιημένων μεσαίων στρωμάτων, των αυτοαπασχολούμενων. Να μπει τέρμα στην υπερεκμετάλλευση, στους μισθούς 350 – 400 ευρώ, στην απλήρωτη εργασία, στον εργαζόμενο – λάστιχο, στη σύγχρονη δουλεία. Ακριβώς γι’ αυτό απαιτεί να χάσει το κεφάλαιο και τα μονοπώλια σε κέρδη, πλούτο, δύναμη και εξουσία.

Δεύτερο, απαιτεί να μην δοθεί ούτε ευρώ στους τοκογλύφους – δυνάστες δανειστές, παύση πληρωμών – διαγραφή του χρέους.

Τρίτο, σηκώνει το γάντι και παλεύει για την διπλή έξοδο από ευρώ και ΕΕ, για την αποδέσμευση από την ευρωφυλακή, αλλά και κάθε ιμπεριαλιστική συμφωνία (ΝΑΤΟ, υπό διαμόρφωση ΤΙΡΡ).

Τέταρτο, παλεύει για την εθνικοποίηση χωρίς αποζημίωση και υπό εργατικό έλεγχο όλων των τραπεζών, των ΔΕΚΟ και των επιχειρήσεων στρατηγικής σημασίας, των υποδομών,

αλλά και κάθε επιχείρησης (κοινωνικά αξιοποιήσιμης) που εγκαταλείπεται από τους ιδιοκτήτες του.

Πέμπτο, αγωνίζεται για την κατάκτηση των σύγχρονων δημοκρατικών δικαιωμάτων κι ελευθεριών που έχουν καταργηθεί από τον κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό, τον εργοδοτικό δεσποτισμό και την ευρω-αποικιοκρατία. Για την απελευθέρωση από κάθε ντόπιο και ξένο δυνάστη.

Οι πολιτικές αυτές ορίζουσες αποτελούν βεβαίως μόνο βασικά όσο κι αναντικατάστατα στοιχεία ενός ευρύτερου αναγκαίου πολιτικού πλαισίου συνεργασίας, το οποίο πρέπει να συνδέεται με τον στόχο της επαναστατικής ανατροπής του καπιταλισμού και τη σύγχρονη σοσιαλιστική – κομμουνιστική προοπτική. Καθώς προκύπτουν μέσα από τις ανάγκες της ταξικής πάλης σήμερα, δεν μπορεί παρά να ζητούν τοποθέτηση από κάθε δύναμη που μιλά στο όνομα της Αριστεράς, από το ΚΚΕ (παρά τις άκυρες επιλογές του στο κίνημα και στο δημοψήφισμα) μέχρι τους διαφωνούντες του ΣΥΡΙΖΑ (παρά τις ευθύνες τους για την μέχρι τώρα πορεία).

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει τοποθετηθεί έμπρακτα υπέρ μιας τέτοιας επιλογής. Στις νέες συνθήκες το μέτωπο της αντικαπιταλιστικής, επαναστατικής και σύγχρονα κομμουνιστικής Αριστεράς, η μαχητική ΑΝΤΑΡΣΥΑ της αντικαπιταλιστικής ανατροπής, βρίσκεται μπροστά στην ανάγκη τολμηρών επιλογών. Αφενός για την ενίσχυση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ με νέες δυνάμεις και την επανεκκίνησή της για να ανταποκριθεί πολιτικά, προγραμματικά, οργανωτικά στις νέες συνθήκες, με ριζική αναβάθμιση της αυτοτέλειας, της δημοκρατίας και της συλλογικότητάς της. Αφετέρου για την ανάληψη φιλόδοξων πρωτοβουλιών για την αντεπίθεση του κινήματος, τη συσπείρωση των κοινωνικο-πολιτικών δυνάμεων του ΟΧΙ μέχρι το τέλος, την πολιτική συνεργασία της Αριστεράς που σηκώνει το γάντι και τραβάει το ΟΧΙ μέχρι τη νίκη και την ανατροπή. Κι αυτό μπορεί να το κάνει συνολικά και συλλογικά η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, με την συμβολή της ΜΑΡΣ και άλλων δυνάμεων της αντιΕΕ και ανατρεπτικής Αριστεράς. Το εγχείρημα της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής αριστεράς είναι ανάγκη και μπορεί να υπερβεί πολιτικά και ενωτικά τις όποιες επιλογές που στο όνομα αυριανών άνευρων – θολών μετώπων, τείνουν να επιφέρουν ρήγμα στο αντικαπιταλιστικό μέτωπο σήμερα.

Ζούμε ιστορικές στιγμές, με μεγάλες δυνατότητες αλλά και μεγάλους κινδύνους, καθώς δίπλα στη ριζοσπαστικοποίηση αναπτύσσεται όχι μόνο ο κίνδυνος της απογοήτευσης ή της εναπόθεσης ξανά της ελπίδας σε εύκολες και μισές απαντήσεις, αλλά και η απειλή της φασιστικής ακροδεξιάς. Μόνο μια Αριστερά που δεν μασά τα λόγια της, που δεν λέει μισές αλήθειες και δεν μένει (ξανά;) στην μέση (όπως για παράδειγμα να λέει έξω από το ευρώ

αλλά όχι από την ΕΕ), που δεν επαγγέλλεται την λαϊκή εξουσία αρνούμενη μια πολιτική ρήξης στο σήμερα, μπορεί να ανταποκριθεί στις σημερινές συνθήκες ακραίας κοινωνικής και ταξικής πόλωσης που ανέδειξε και το δημοψήφισμα.

Το ερώτημα είναι εάν θα έχουμε την τόλμη να αγωνιστούμε, την τόλμη να νικήσουμε!

Πηγή: ΠΡΙΝ